

CAPUT XVIII.

A iudice deferente appellationi minimè deferenda, seu etiam ab eo revocante delationem, procedenteque ad sua sententiæ executionem, seu ad ulteriora: appellationi interjectæ non deferens, vim an faciat, & quid à declarante appellationem à diffinitiva deferam.

SUMMARIUM.

- 1 Per delationem appellationis iudex abdicat à se omnimodam jurisdictionem, & in superiorem transferri. Sive appellatio sit interposita ab interlocutoria, sive à diffinitiva, ibid.
- 2 Sive delatio fiat in casu appellabili, sive etiam ubi erat prohibita appellatio quia iudex non poterat ad executionem ulterius procedere impediendo delationem.
- 3 Delatio appellationis cum clausula (si & in quantum) pendet à juris dispositione, quia non intelligitur delatum, ubi ius prohibitionem prohibet.
- 4 Delatio appellationis & inhibitiō pariter conceduntur in tollenda jurisdictione, etiam iis casibus quibus iudex à quo poterat appellatione non obstante exequi.
- 5 Inhibitiō suspendit jurisdictionem iudicis à quo, etiam ubi aliis poterat exequi, quia sententia erat privilegiata, ut in exemplis, ibid.
- 6 Iudex potest pendente appellatione ab interlocutoria mere procedere ante inhibitionem.
- 7 Iudex appellatione pendente ab interlocutoria habente damnum irreparabile, vel præiudicium, causa principali supersedere tenetur.
- 8 Inhibitiō emanata vigore appellationis à mere interlocutoria intimata iudici à quo, impedit processum ad ulteriora, & debet supersedere.
- 9 Appellationi à delatione appellationis interposita à sententia & iudicio privilegio, an sit deferendum.
- 10 Delationem appellationis non deferenda iudex an possit revocare.
- 11 Iudex non potest semel à se abdicatam jurisdictionem per delationem reassumere.
- 12 Iudex non potest semel à se abdicatam jurisdictionem per delationem reassumere, etiam de consensu partium contrarium, n. 57.
- 13 Etiam si iudex detulerit, sive expresse sive tacite.
- 14 Deferre appellationi tacite censetur iudex, quando concedit apostolos reverentiales, seu remissoriales.
- 15 Delatio tacita inducitur, quando iudex, dederit ipsa alia pro apostolis.
- 16 Delationis vim habet denegatio apostolorum, vel quādo iudex requisitus non tradat illos intra tempus.
- 17 Delatio appellationis an probetur per verba Notarii dicentis, quia iudex benignè recipit appellationem, remissive.
- 18 Delatio an indicatur ex assignatione termini ad prosequendum appellationem.
- 19 Iudex à quo etiam post delationem potest præfigere terminum appellanti ad prosequendum sive incontinenti, sive ex intervallo.
- 20 Deferre appellationi & terminum præfigere ad prosequendum non est idem.
- 21 Delatione appellationis minimè deferenda procedente, etiam sine revocatione posse iudicem exequi sententiam privilegatam, qui teneant.
- 22 Non quod sit, sed quid fieri debet, est attendendum.
- 23 Delationem revocare, jurisdictionem reassumere, atque ulterius procedere potest iudex, si sententia sit privilegiata, seu aliis inappellabilis, contradicente scilicet, & appellante appellato, in cuius favorem est denegata appellatio.

- 24 Rota Romana determinatio in hoc articulo deferitur.
- 25 Causa mercedis non recipit appellationem suspensivam.
- 26 Pars cuius interest appellationi non deferenda ne deferatur si non contradicat, aut appelle, à delatione, ipsam iudex proprio motu non potest revocare.
- 27 Non contradicente appellato cui delatio officit appellationis frivola, potest iudex à quo super iustitia causa valde procedere.
- 28 Delatio appellationis non deferendo operatur suos effectus non contradicente appellato, cui delatio nocet.
- 29 Probatio que nõ debuit admitti, admittitur non valet.
- 30 Delationem injustam potest iudex revocare & sententiam privilegatam exequi, secuta contradictione partis appellata, cui delatio officiebat.
- 31 Delatio appellationis deferenda nullum causat gravamen.
- 32 A delatione appellationis minimè deferenda appellatio licita est.
- 33 Contradictio nulla major appellatione, quia alicui opponitur.
- 34 In appellatione ab injusta delatione appellationis debet inferri causa gravaminis, scilicet, appellatioem esse illo casu prohibitam.
- 35 Appellationis denegatio in causa est magnum privilegium, utilitas, & favor & iudicium executionem merens longe uberius est aliis.
- 36 A iudice privante beneficio juris communis appellatio legitima iudicatur.
- 37 Appellatio eo ipso censetur justificata, cuius gravamen apparet per solas allegationes juris, ut à sequens, quod à iure regulariter est prohibendum.
- 38 A refectione appellationis à iure prohibita interposita appellatio non admittitur.
- 39 Secus si sit in casu permissio interposita, quia tunc à delatione non admittitur appellatio, ibid.
- 39 Oppositum in opposito idem operatur, quod propositum in propositio.
- 40 Iudex an potest revocare interlocutoriam, quia eius finitur jurisdictione, nec illam ulterius potest reassumere.
- 41 Quod procedit in iudice delegato declarante se iudicem in incompetente.
- 42 Iudex ordinarius potest revocare interlocutoriam, per quam eius finitur jurisdictione, & de ratione.
- 43 Inhibitiō iudex potest ea facere, que tendunt in faciliorem exitum appellationis.
- 44 Delegatus non potest post delationem ulterius causa se intrinittere ante remissionem.
- 45 Executor dicitur accessorie putari ad gratiam, potest interlocutoriam, qua se non iudicem declaravit, revocare.
- 46 Principalis cum durat gratia, per iudicii accessoria pronuntiationem non tollitur jus partis.
- 47 Matrimonii questio si incidat, & remittat laicus iudici Ecclesiastico, poterit hanc remissionem iterum revocare.
- 48 Delegatus non potest revocare interlocutoriam, quia se incompetentem declaravit, quod intelligit suo motu proprio.
- 49 Appellatione mediante ab interlocutoria qua jurisdictione est finita potest illam delegatus revocare, & reassumere.
- 50 Inhibitionem suam si iudex revocat, & à revocatione appellatur, poterit revocationem iterum revocare.
- 51 Per delationem non expirat radicitus delegati jurisdictione, sed eius exercitium tantum retinet potentia & habitus.
- 52 Violentiam adesse dicitur Senatus, si iudex non deferat appellationi ab injusta delatione appellationis prohibita, & minimè deferenda.
- 53 Sed hoc casu potius cadit tertium genus decretorum, scilicet, que reassumendo la jurisdictionem et reponendo lo hecho non haze fuerça, &c. ib.

- 54 & 56 Constante contradictione partis appellata potest iudex delationem revocare, & reassumere, ibid.
- Delationem injustam non potest iudex revocare, non interveiente contradictione aut appellatione partis appellata, cui nocet delatio, nec tunc potest reassumere jurisdictionem.
- 55 A revocatione injuste delationis non procedente contradictione partis appellata, poterit idem appellans iterum appellare.
- 57 Iudex qui detulit appellationi ab interlocutoria, poterit de consensu partium delationem revocare.
- 58 Et etiā de solo consensu partis appellantis à dilatione.
- 59 Bossius, dum dicit, iudicem deferente appellationi prohibita & non deferenda potest delationem revocare, & exequi sententiam, loquitur contra communem opinionem, si non procedat contradictio dilationis.
- 60 Menochius non firmat pedes in sua assertionem contra communem.
- 61 Delationem appellationis factam per Vicarium de causa cognoscendam, non potest Episcopus revocare, & de ratione.
- 62 Duobus iudicibus precedentibus alio non deferente, alio deferente, poterit iste, antequam ille deferat, iterum suam delationem revocare.
- 63 Uno iudice delegato deferente, alio non, an ille possit panitere.
- 64 Et an iudice delegato persistente in sua voluntate delationis possit non deferens in causa procedere, remissive.
- 65 Et quid quando unus sine altero iuxta formam rescripti procedere potest, ibid.
- 65 Delatio non legitime facta non abdicat à deferente jurisdictionem, unus iudex potest panitere ante delationem alterius.
- 66 Iudices ordinarii pares aut dispaes uno deferente an ter possit procedere.
- 67 Cognitio an sit appellationis deferendæ necne, vel an appellatio sit nulla, vel an sit interposita, in a termino, vel an sit deferta, ad quem iudicem spectet, remissive.
- 68 A sententia super defensione appellationis interjecta appellationi an sit deferendum.
- 69 Appellans si nunquam iudicem ad quem adivit, iudex à quo potest de defensione cognoscere.
- 70 Appellatione introducta coram iudice ad quem, de quo per appellationem docetur, non iudex à quo, sed ad quem de defensione pronuntiabit.
- 71 Altorum transportatio nisi adversarius intra legitimum tempus citetur, non excusat à defensione.
- 72 Sufficit tamen ut de tali defensione superior cognoscatur.
- 73 Deserta ut declaretur appellatio, debet procedere cause cognitio.
- 74 Sententia per defensionem transit in rem iudicatam.
- 75 Appellans debet citari super articulo defensionis, cum possit de legitimo impedimento docere, atque executio impediat.
- 76 Citationem non esse necessariam in declaratione defensionis, qui teneant.
- 77 Sententia executio ob defensionem quomodo sit pendenda, & de eius praxi.
- 78 Terminis transactis, appellanti assignatis ad docendum de diligentibus circa appellationem factis (& que sint remissive) expediuntur executoriales.
- 79 Executoriales expediuntur etiam non facta declaratione expresse super defensione.
- 80 Desertio causata ex non interposita appellatione, non eget declaratione expresse.
- 81 Iudex delegatus tenetur expresse declarare super defensione ante executionem.
- 82 Iudex potest casuative declarare super defensione, cum declarat expediendo executoriales.
- 83 Aloysius Riccius reprobat, qui declarationem super defensione esse necessariam affirmat.

- 84 Pronuntiationem sive tacitam, sive expressam, super defensione precedit citatio partis, & eius exceptionum examinatio.
- 85 Appellationi à defensionis sententia deferendum esse, qui teneant.
- 86 A defensionis sententia appellationi non esse deferendum, qui teneant.
- 87 L. quoniam non nulli, C. de appel. ponderatur & interpretatur.
- 88 Dicitio (mor. illico, statim) & similes excludit appellationem, quia requirit celeritatem.
- 89 L. si contra, & C. de appell. & l. fin. S. illud C. de tempor. appellat. interpretantur.
- 90 Per verba hæc (sententia firma remaneat, & executioni mittatur) jublatam appellationem suspensivam intelligi.
- 91 Verba hæc (sententia fortitatur effectum suum) tollunt appellationem suspensivam.
- 92 Sententia, per defensionem transit in rem iudicatam, qua executionem desiderat.
- 93 A rem iudicata non appellari iura clamant.
- 94 Sententia quando per defensionem transit in rem iudicatam, singuli lex ab initio non fuisse appellatum.
- 95 Contradictio, si per dispositionem removetur, intelligitur etiam appellatio remota.
- 96 Desertor appellationis non auditur amplius appellans.
- 97 Terminum alicui præfixum ad aliquid faciendum l. bi permittens, illi censetur renuntiare.
- 98 Audientia ubi alicui denegatur, censetur, etiam denegata appellatio.
- 99 Anad. r. Rodrig. fundamentum subvertitur.
- 100 Irid. permittit appellationem ab interlocutoria habente vim diffinitivam.
- 101 Sententia super defensione habet vim diffinitivam.
- 102 Sententia super defensione continet damnum irreparabile.
- 103 De pluribus difficultatibus materiam defensionis concernentibus, ubi remissive.
- 104 Iudici à quo, an iudici ad quem pertinet ad rem iudicatam exequi, & executoriales expedire, remissive.

Fortis est mors dilectio, cuius siquidem potentia illius est efficacissimi effectus, ut si appellationi per aliquem interjectæ à sententia, sive interlocutoria sive diffinitiva detulerit iudex, abdicat à se omnimodam jurisdictionem in illa causa, etiam que statim in superiore de appellatione cogitur transfundit, non solum in iis causis, articulis & negotiis, in quibus à iure appellat; admittitur, deferreque jobetur, verum generaliter in cunctis aliis omnibus iudiciis privilegiatis in quibus appellatio vel prohibita est, vel aliis non admittitur quoad suspensionem quorumque appellationi nec jus deferat, nec sit à iudice deferendum (quæ nos à principio huius tract. usque in finem tractavimus) quoniam est iudicem de iure deferre non teneatur; tamen de facto, si voluerit deferre appellationi sive ignorantia, sive voluntate propria, absque jurisdictione penitus remanet, eaque caret omnino, cum ad superiorem devolvitur, suntque ei ligatæ manus in tantum ut amplius sententiam suam exequi nequit, quantumvis eadem appellatione non obstante prius executioni mandare poterat, est text. elegans & expresse in cap. cum appellationibus frivolis, de appellat. lib. 6. ubi hanc conclusionem ita notant, & commendant Joan. Andr. Domin. & Ancharan. & per illum text. ita eum tenent Bart. in l. constitutiones, num. 3. in fin. versic. quæro quod si iis, ff. de appellat. & ibi etiam Angel. num. 3. Imol. num. 1. vers. & ad de secundum Ang. Immol. col. fin. in fin. vers. & ideo iudex. Salicet. in l. additor num. 4. in fin. Cod. de appell. Philip. Franc. in cap. Rom. §. si autem num. 5. vers. quando tamen iudex à quo de appell. in 6. Roman. in l.

Pantonius §. rei per duellionis n. 1. in fin. de acquir. haer. ed. vers. & postio pro constant. 1. August. ad Angel. de malefic. an verbo, presente dicto Caio, &c. post n. 21. ad medium vers. & de materia, ubi dicit hoc dictum fuisse originale Bal. in l. 2. C. de confess. Carrer. in pract. crim. in princ. tr. de appel. §. ultimus est n. 2. Foller. in pract. crim. 1. p. 2. p. verbo, & si confitebuntur n. 66. vers. item procedunt cl. 2. Lancelot. Robert. de attent. 2. p. cap. 12. limit. n. 66. & n. 80. Aufer. in addit. ad Capel. Tholos. dec. 179. ad medium vers. & de materia. Roland. à Valle consil. 77. viso à n. 1. cum seqq. lib. 2. Anton. Gom. var. resolut. lib. 3. cap. 13. n. 32. Ozalc. Pedem. decif. 131. n. 10. Parisius consil. 106. incipit Bonifac. à num. 5. & n. 24. lib. 4. Prosper Farin. in pract. crim. q. 10. n. 106. tom. 3. Sigismund. Seac. de iudic. caus. civil. & crim. &c. lib. 1. cap. 97. nu. 124. & loquendo in delatione appellationis interposita à sententia lata super possessorio adipsam. ex l. fin. C. de edicto D. Adr. & in remedio recuperanda idem affirmat Bal. in l. post seuentiam nu. 4. vers. pone ergo, C. de sent. & interloctio. om. iud. quem sequuntur Alexand. n. 2. in fin. lib. 3. l. in l. 3. col. 2. C. de bonorum poss. secundum tabul. & idem Ill. in consil. 187. colum. 2. vers. quinto facit, & Colum. ante penult. sexto fallit lib. 2. Socin. consil. 13. nu. 8. lib. 1. Nat. consil. 566. num. 5. lib. 3. Menoch. de adipsam. poss. rem. 4. num. 368. & idem de recuper. poss. rem. 9. à n. 331. Roland. à Valle d. consil. 77. n. 1. lib. 2. Anton. Gom. in l. 45. Tauri n. fin. in limit. 5.

Hæc tamén notabilis conclusio procedit, quando iudex simpliciter appellationi detulit, secus autem quando cum clausula (si & in quantum de iure admittit potest) qua quidem clausula frequenter uti iudices assolent, quæ operatur, uti si de iure admittenda sit, & differendum, delatum censetur, secus autem si deferri de iure non debeat, quia non intelligitur ei delatum, sed omnino à iure delatio pendet. Bar. in l. edicte colum. 17. C. de edendo. Angel. consil. 207. col. 3. vers. non oblat. Rom. consil. 501. col. 2. Peruf. in cap. sup. eolum. 2. de appellat. Felin. in c. cum contingat. col. 3. de off. deleg. Soc. consil. 18. col. penult. lib. 1. Alciat. consil. 409. n. 3. Moder. in adnotat. ad Egid. n. 168. Alciat. consil. 48. in hac attentatorum causa n. 4. lib. 6. Plot. in l. si quando n. 159. Cod. unde vi. Socin. consil. 47. num. 6. lib. 4. Lancelot. de attent. 2. 2. cap. 12. limit. 1. num. 83. Ruin. consil. 61. in lite n. 2. 7. lib. 5. Marant. in Specul. in q. 2. 3. p. 6. part. prin. num. 200. Roland. à Valle ubi proxime n. 18. Menoch. ubi supra de adipsam. poss. rem. 4. n. 368. & de recuper. d. rem. 9. n. 331. Nat. consil. 566. n. 5. lib. 3. Octav. decif. Pedemont. §. n. 9. vers. nec oblat clausula. Grat. consil. 26. num. 211. Petr. Calephati. inter consilia matrimon. lib. 1. consil. 76. in causa num. 17. Lancelot. Conrad. de pratore §. 2. de offic. prator. in caus. civi. in causa de appello. num. 10.

In delatione autem simpliciter factio, cum iudex jurisdictione careat, nil mirum, ut nequeat sententiam à se latam, alias privilegiam, seu inappellabilem executioni demandare quemadmodum accidit inhibitione emanata vigore appellationum ab iis casibus emissarum, nam quoad effectum suspendi jurisdictionem iudicij æquiparari videtur, appellationis delatio, & inhibito, ut post Bart. in Lejus qui n. 5. de appel. recip. tradit Petr. Anton. August. in consil. 47. gerens sub n. 2. lib. 3. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. nu. 78. quia delatio absque inhibitione aliqua sibi manus dicitur ligasse iudicem, Roland. à Valle d. consil. 77. sub num. 2. quoad huiusmodi siquidem suspensionis effectum idem operatur delatio, quod inhibito, & è contra, nam quemadmodum per delationem iudex non potest exequi sententiam, etiam in causis privilegiam, pariter licet iudex minime detulerit appellationi à iure prohibita minus legitime, aut frivole, & similibus, & licet possit iis casibus ad ulteriora

procedere, & sententiam exequi absque attentatorum periculo, ex his quæ nos supra hac 3. part. cap. 13. ante fin. tamen si huiusmodi appellationis virtute superior expediat inhibitionem in iudicem à quo, non poterit ulterius in causa procedere, nec exequi, quia caret jurisdictione, facit text. in cap. Romana §. fin. autem de appel. lib. 6. notatur in cap. non solum eodem tit. Innocent. Imol. & Franc. in cap. pastorali §. pratorea num. 5. de appellat. vers. quartò operatur, & vers. 5. operatur. Lanfran. in cap. quoniam contra vers. interlocutoria fol. 31. Mynsing. cent. 1. decif. 3. incipit quando commissa. Card. in clem. 1. de ius patr. q. 16. ad med. sequutus Laurent. ibi Philip. Franc. in c. ut debitus honor n. 47. vers. quid autem de appel. Stephan. Aufer. in addit. ad Capel. Tholos. dec. 50. ad med. Guid. Papæ consil. 69. in princip. n. 12. quem sequitur Additio. ad eum in decif. 113. verb. dic. quod non Acorambo. decif. 53. incipit Roma. Franc. in cap. bone n. 49. vers. septima concl. de appel. qui omnes loquuntur vel de appellatione frivola, aut à possessorio, aut in notoriis, aut ubi est operata conscientia, aut in actibus extrajudicialibus, & aliis iudicij privilegiam, in quibus executionem impedit inhibito, cause tamen cognitione præcedente expedita, ut prænotat in fin. à nobis supra citati hac 3. p. cap. 14. ad fin. à n. 68. & alibi passim.

Et facit insuper, quia licet alias per appellationem à simplici & non qualificata interlocutoria non fiat ligata manus iudicis, quin possit ante inhibitionem suam exequi sententiam, & in causa procedere, & non solum de appell. in 6. Guido Papæ decif. 436. n. 9. vers. secundo quero Philip. Franc. post alios in c. super eo n. 6. & seqq. de appell. Nevizan. consil. 6. n. 15. Boërius consil. 206. n. 8. & seqq. lib. 3. Conrad. in pract. de off. prat. in caus. civi. in cap. appell. n. 21. vers. 20. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. limit. n. 1. & seqq. Farin. in pract. crim. tom. 2. q. 38. nu. 11. nisi fit interlocutoria habente vim diffinitivæ, vel damnum irreparabile, in gravamine alias qualificato, quia appellatio tanquam legitima suspendit jurisdictionem ut nullo modo procedatur, & iudex tenetur statim in causa supersedere ex iis, quæ nos exactè supra 2. p. c. 1. à prim. tamen inhib. tione emanata, præsentata, & intimata iudici à quo, etiam in mente interlocutoria procedere non potest, sed in causa tenetur supersedere, notat post Franc. Lancelot. d. limit. 1. num. 104. & num. 60. Bajar. in addition. ad Clarum in pract. crim. §. fin. quæst. 64. n. 85. Bal. in rubr. comm. vel epist. & in l. generaliter §. sed juramento col. 2. vers. sed quid si est talis, C. de rebus cred. Angel. de malef. in verb. quod fama publica num. 100. vers. advertas tamen. Ill. in l. 1. n. 73. ff. de offic. ejus. Carrer. in pract. crim. 2. tr. ad. de indic. & tortu. §. circa quintum n. 21. Brun. de indic. & tortu. 2. p. q. 5. n. 14. Cælianus Cotta in suis memorialibus, super verb. appellatione interposita, nihil sit novandum Guid. Papæ decif. 74. latè prosequitur Farin. ubi proxime n. 12.

Quibus præmissis facilius patebit resolutio nostra ad illam celebrem, & diffilem (licet frequentem) questionem, an appellationi per appellatum interposita à iudice deferente appellationi per adversarium emissa in casu seu iudicio privilegiato, puta super alimentis, possessorio, congrua, vel alias inappellabilis, non deferens vim faciat, & an possit reassumendo jurisdictionem ad sententiæ executionem devenire. In quo articulo quod non possit appellari, nec iudex exequi facit proximè relata doctrina, quod per delationem iudex adeo omnem jurisdictionem à se abdicat, ut tenetur supersedere in causa, & executione suæ sententiæ, cui alias non deferens, possit exequi licitè ex autoritatibus tot dictis.

Quod quidem adhuc, & maxime procedit, etiam si iudex delationem appellationis, revocavit, quoniam illam nullo modo revocare poterit, postquam semel detule-

detulerit, ut post Geminianum in cap. cum appellationibus frivolis §. si vero iudex col. 2. de appellat. in 6. tradit Petr. Anton. August. in consil. 47. n. 3. lib. 3. Lancelot. Robert. de attent. 3. part. cap. 12. limit. 1. num. 80. in fin. ubi dicitur, quod si iudex appellationi etiam frivole detulerit, non poterit delationem revocare, tenent etiam Joan. Andr. in d. cum appel. & idem Joan. Andr. in cap. constitutus 2. in verbo confirmavit, de appel. Imol. in cap. cum cessante col. 4. in fin. Philip. Franc. ibi col. 3. in fin. vers. quinto limitat, de appellat.

Nec huiusmodi jurisdictionem abdicatam à se, potest iudex iterum reassumere, cum sit in superiorem translata. Archidia. & Joan. Andr. in c. 1. col. 4. de appel. lib. 6. Joan. Faber. & alii in l. 1. C. sententiam rescind. non posse. Henric. Bohic. in c. in literis col. 1. de offic. delegat. &c. ex literis de matrim. contra inter Eccl. Henric. Boer. in singulari incipiente sententia q. 17. Rom. consil. 500. ut declarationem in fin. primi dubij Sylvester in summa, verbo sententia q. 3. Rebuff. in l. quod iusti, n. 81. 2. de re iud. nec etiam tam potest reassumere etiam de contentis partium, nisi causa sibi per iudicem superiorem iterum remissa sit. Rot. decif. 70. alias 8. quæ incipit, item si iudex de appell. in novis, & facit cap. significativibus de off. delegat. & decif. 49. alias 363. ex hoc, de appell. in novis, vide infra n. 77. quod etiam procedit, quando iudex detulerit sine expressè, sive tacitè. Bal. & Decius in d. cap. cum cessante, & alii citandi.

Et tunc iudex censetur, tacitè appellationi detulisse, quando dedisset Apostolos reverentiales, sive dimissoriales, secundum Archidiaconum in consil. §. in quibus, de appellat. lib. 8. Domi. in cap. super illo tit. Cardin. in clem. 1. §. verum q. 4. de ap. Bohic. in d. cap. 1. in literis, col. 1. Rebuff. in l. quod iusti n. 82. ante fin. de re iud. item etiam quando iudex ipsa acta processus dederit pro apostolis, Rot. decif. 8. alias 70. de appellat. in novis. Lancelot. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 1. n. 76. ubi n. 77.

Idem esse nihil respondendo de apostolis, ut in casu quem vocat pulchrum, traditum à Lapo allegatio. 124. factum, vers. sed contrarium, item denegatio Apostolorum, vel quando iudex requisitus non tradiderit intra tempus, habet vim delationis appellationis, text. est in cap. ut super, & cap. ab eo, de appellationibus, lib. 6. tenet Joan. Andr. latè in c. cum cessante, de appell. idem ipse & Petr. de Ancar. & Domin. in d. c. ut super, quos ibi refert Philip. Franc. n. 5. & idem in cap. cum appell. §. si vero sub n. 5. de appell. lib. 6. item quando quis à iudice vel ab aliquo appellare fuit prohibitus substituit, per eum habetur appellatio pro admilla, Petr. de Sur. in l. 1. C. de relatio. & per eum Bertachi. in reperi. verbo appellatio admittitur, in prin. vers. 7.

Et ad delati probetur per verba notarii dicentis, quia iudex benignè receipt appellationem, &c. vide eundem ibi in fin. vers. penul. Specul. in tit. de appellat. frivola. §. si vero n. 10. & supra, de appell.

Nec per assignationem termini appellanti ad prosequendum appellationem, videtur iudex perferre appellationem, quia sunt diversa, siquidem iudex etiam post delationem appellationis, licet non possit ad posteriores adus procedere, potest tamen tunc terminum præfigere, sive incontinenti, sive ex intervallo, Rota decif. 50. alias 356. si appell. de appell. in novis, Mill. in reperi. verbo iudex qui detulit fol. 176. Lancel. ubi proxime n. 86. & seqq. & dicit Card. in clem. 1. q. 2. de dol. & consum. Bertachi. in reperi. verbo, appellatio admittitur, vers. 19. 19. absque addition. ubi dicitur, quod appellationi deferre, & assignare terminum ad prosequendum appellationem non sunt idem, facit etiam Franc. in cap. cum appellat. §. si vero, n. 8. de appellat. in 6. ubi respondetur ad illam difficultatem, quod cum iudex desert appellat.ioni, caret jurisdictione ad præfigendum terminum. Ex quibus igitur probatur, quod iudex postquam detulit, non poterit revocare delationem nec ad executio-

nem procedere, nec jurisdictionem reassumere, ergo frustra appellari poterit.

Pro contrario autem, scilicet quando iudex appellationi non deferendæ, & à iure prohibita detulit, quod poterit etiam alia non præcedente revocatione delationis procedere ad ulteriora in causa, & exequi sententiam, alias privilegiam & appellationem non permittentem, tenet Aguid. Boss. in pract. crim. tit. de appell. n. 26. loquens in criminalibus, in quibus iudex prohibita reperit appellatio, nam si ei detulerit iudex, poterit nihilominus executionem sententiæ facere, cum delatio non possit contra jus operari idem opinatur Menoch. de adipsam. poss. rem. 4. num. 808. in fin. loquendo in possessorio ex c. fin. C. de edicto D. Adr. quod si iudex detulerit appellationi, debet hæc delatio ad jus referri, ut intelligatur quoad devolutionem, non quoad suspensionem, & sic poterit sententiam exequi, ut ipse dicit, expressum iudex (qui legis est minister) non potest expressè hanc executionem impedire, minus potest eam impedire tacitè, deferendo appellationi. Facit insuper Rota decifio 58. alias 412. incipit si appelleret num. 3. de appellat. in novis, dum dicit 22. quod si appellatio frivola per iudicem fuerit de facto admilla, illud non sit curandum, quia non quid fit, sed quid fieri debet, est attendendum, cujus decisionis verba refert Vital. in tr. ad. de clausul. in clausul. nihil novari appell. pend. n. 25.

Quid autem in tanto consueti sit dicendum; adne-ctam libenter, mediam viam eligens, ut scilicet tunc poterit iudex, qui appellationi à iure prohibita, & non deferendæ detulit, delationem revocare, reassumere jurisdictionem, ad ulteriora procedere, & sententiam à se latam exequi, quando pars appellata (sila scilicet quæ ex prohibitione appellationis interesse habet) conquestus contradixerit, & delationem impugnaverit appellando ab ea, aut alias; ista est elegans doctrina Afflic. super constitutionibus Regni, tit. de defensione, impo. n. 8. fol. 63. & in istis feudorum, tit. que sint regalia, in verb. & bona committentium crimen, n. 125. & fol. 125. & optimè prosequitur Cæsar Contar. in reperi. Lunæ. C. si de momen. poss. fier. apel. limit. 13. n. 4. idem affirmat Hieron. Gabr. consil. 35. vol. 1. Barti. decif. 41. n. 12. Hondedeus consil. 2. n. 48. lib. 2. & per Afflic. & Cæsar. Contar. ubi proxime, ita eleganter dicit, eoque sequuta est Rota in una Maceratesi, mercedis Lunæ, 6. Februarii 1584. quæ est decifio 774. p. 1. di. vers. in seqq. verbis: Domini stante resolutione in hac causa facta, quod causa mercedis, de qua agitur non sit appellabilis, tulerunt, appellationem ex eo quod iudex à quo illam admittit, & apostolos reverentiales dedit, non fuisse validam, concluderunt etiam, decretum relaxationis mandati non fuisse nullum eo quod idem iudex deferendo appellationi, & dando reverentiales, abdicavit à se omnem jurisdictionem, eamque transfudit in iudicem ad quem, quia huiusmodi admisso, delatio, & datio reverentialium non possent operari validitatem appellationis, & nullitatem decreti relaxationis mandati, stante oppositione partis, resultante ex memoriali porrecto Sanctissimo D. N. ubi supplicat, ordinari iudici à quo, ut faciat sibi solvi mercedem; & expensas. Tunc enim appellatio admilla per iudicem à quo, est valida, & tunc ejus delatio appellationis operatur abdicationem jurisdictionis; quando pars non opponit, & secus ex opposente, ut per Afflic. &c. Quæ decifio elegantissima est, casu per illam supposito, scilicet quando fuit delatum appellationi, quam non admittit causa de qua ibi, quoniam causam mercedis appellationem non recipere quoad suspensionem, diximus latè supra hac 3. p. c. 2. ad fin. ubi ad idem adduximus Rotam decif. 764. eadem p. 1. divers.

Ex quibus quidem sequitur, quod ad hoc ut iudex possit jurisdictionem reassumere, queat, & executio-

nam sua sententia facere pendente appellatione a jure prohibita, cui detulerat; necessario requiritur partis appellatae appellatio, seu alia qua-vis contradictio, resistit, & repugnatio, secus si non contradicat appellans, nec repugnet; quia tunc iudex eo proprio motu assumere, non querit jurisdictionem, quam a se per delationem etiam injustam abdicavit ex supradictis; pro quibus & pro decisione Rotae facit, quod si appellatio quae de jure tanquam frivola non fuisset admittenda fuisset de facto admissa, non contradicente tamen appellato, cui admisso officit; nam si fuisset coram iudice ad quem in causa processum per partes, poterit iudex cognoscere, & pronuntiare super injustitia, vel justitia sententiae vigore appellationis tradit Innocent. in cap. cum dilecta de rescript. Et in c. cum Bertol. de re jud. quem sequuntur Immol. & Butrig. in d. c. cum dilecta, & post Bal. Roman. Felin. & alios de quibus per eum tractat elegant Lanfran. decis. 244. incipit, Et si appellatio admitti non debuit, Lancelot. Robert. de attent. 2. part. c. 12. lim. 6. a n. 27. qui mirabiliter ad propositum in n. 36. dicit, quod postquam appellatus ille comparuit coram iudice ad quem & absque reclamazione ipsius fuit in casu processum, illa appellatio, quae de jure non subsistebat, videtur per eum approbata, & 280b ejus approbationem videtur, quod debeat producere suos effectus, secus aliae appellationes, & consequenter in validitate eorum, quae a pendente fuerint factae. Pro quo etiam est decisio Bilig. 71. aliam 30. an sub executore, de appell. n. 5. ubi praesertim propter consensum partis appellatae: ubi loquitur in appellatione frivola admissa non resistente parte appellata, faciunt quae Innocent. & Philip. Franc. in cap. cap. per illum text. in not. n. 3. de appell. & Lanfr. ubi proxime d. decis. 244. adducit illud simile probationis, quae licet non debuit admitti, admissa tamen valet post Bal. Alexan. & alios ab eo citatos, ex quibus quidem non parum fulcitur, comprobaturque decisio Rotae Afflicti, & sequacium doctrina, ut data partis contradictione, ut appellatione a delatione appellationis jure reprobat, possit idem iudex 30 revocando delationem, reassumere jurisdictionem & ad executionem sententiae privilegiate procedere. 31 Quare cum ad hoc necessaria sit contradictio (imò sufficit) ut non obstante delatione appellationis de jure non deferenda (quoniam si sumus in actibus, in quibus iudex deferre tenetur: nullum cadit dubium, nec nostra difficultas, quia cum ob delationem nullum possit considerari gravamen, data juris permissione, nulla etiam potest admitti appellatio) iudex qui detulit reassumendo quae, privilegiate sententiam exequi, ex haecenus dictis multo magis admittetur appellatio ad hujusmodi delatione ex Afflicto, Caesare Contar. ubi supra, & ex decisione a iorumque, cum appellatio species sit contradictionis, imò nulla major appellatio contradictio, quia gravamini, & sententiae, a qua emittitur, eadem opponitur, & resistit, ex titulis de appellationibus, in jure civili & canonico, optime post alios plures Roland. à Valle conf. 22. n. 32. vol. 2. quod amplius probatur, ex Bartholomeo Socino in regul. 39. fall. 4. qui post Bald. in l. uni. C. ne liceat in una eademque causa tert. proto. n. 6. & 7. & Joan. Monac. in c. cupientes de electione lib. 6. dicit, quod ab interlocutoria, qua iudex pronuntiat, deferendum esse appellationi, potest appellari, intelligendus quando deferatur appellationi, cui jus non deserit, quia quando jus deserit, & permittit appellare, nullum est gravamen, & sic injusta appellatio a delatione, secundum quae dicta sunt, & ita etiam omnium intelligendi sunt Ruginel. tract. de appell. §. 2. cap. 3. n. 74. Scaccia de appell. quest. 17. limit. 4. 7. memb. 1. n. 106. & seq. Alin. in praxi §. 31. cap. 18. limit. 4. dum impliciter & indistincte asserunt, quod quando iudex pronuntiat deferendum esse appellationi, posse a tali interlocutoria appellari, procedunt tamen, quan-

do deferatur appellationi jure reprobat, & minime deferendae, secus autem è converso, ubi appellatur permittitur cui etiam ipso iudice veniente jus tacite deferret, tex. expressus in l. ff. nihil notari, & latius, cap. procedenti ante fin. prout etiam loquuntur Bal. Joan. Monac. dum dicunt, quod in hac appellatione a delatione, debet inferi causa gravaminis, ut appellatio admittatur, quia ab hujusmodi interlocutoria non appellatur nisi ratione gravaminis, ac ideo non gravatus a iudice non appellat, quasi dixerint, quod iustitia appellationis a delatione, pendet à suo primo mobili, scilicet an delatum sit appellationi, de jure non deferendae, vel an ei iudex deferre tenebatur, ut in hoc ultimo casu tanquam non gravatus non appellat appellatus. Et insuper quoniam hoc privilegium, haec utilitas, hic favor à jure concessus exequendi sententiam, pro me latam non obstante appellatione, imò ea pendente ex adverso interjecta non expectatis tribus conformibus; ut minime deferatur, atque ejus executio maximi quidem momenti est, & iudicia hanc prerogativam habentia, longè uberiora commoioraque considerantur, aliis illa carentibus, ut firmiter Capol. caustel. 81. quando quis. Negulant. in tract. de pignorib. part. ult. memb. ult. n. 26. Gomez in §. item Serviana num. 36. insit. de actib. Roland. à Valle conf. 14. num. 2. lib. 1. Menoc. de adipsen. poff. rem. 3. n. 7. Nat. conf. 53. 2. a n. 2. & supra, dicitur quae appellatio beneficium juris, secundum Andr. Gail. tract. arre. cap. 11. n. 19. fol. mibi 388. & sic hac summa utilitate hocque beneficio, & privilegio jure communi inducto, privando iudex per delationem appellationis, injustum est gravamen, justaque appellatio, quia à private beneficio juris communis legitima iudicatur, l. 1. §. si quis tutor, ff. quando appellandum sit, l. excusationis, C. de excus. tutorum, l. si quis provocations, C. de appell. diximus supra cap. procedenti a n. 46. comprobant etiam quae infra 4. part. cap. 7. a n. 10. & seq. Et quae ipso iustitiae censetur appellatio, quando gravamen verificatur, constatque per solas allegationes juris, puta, appellatio à sequestratione fienda, quae est prohibita, constat siquidem de veritate gravaminis juris dispositione, & ejus praesumptione, & ideo statim dicitur iustitiae appellatio, nisi per adversarium contrarium probetur, ita Bal. in l. majoribus, C. de his quibus ut indig. Innocent. in c. 2. in fin. de oper. nov. nuntia. Imol. in cap. interposita col. 2. de appell. & ibi late prosequitur hunc articulum Philip. Franc. col. 3. per totam, & faciunt à contrario sensu omnia, quae supra cap. procedenti adduximus, ut à reiectione appellationis emissa in casu à jure prohibito appellationi, tanquam minus iustae, minusque legitima, deferendum non esset, secus quando rejicitur in casu appellabili, & à jure permisso, & sic similiter idem venit dicendum in nostro casu, ut ab admisione, & delatione appellationis interpositae à sententia in appellabili sui natura, in qua jure prohibente, appellatio fit tanquam legitima deferendum, secus quando deferatur appellationi jure deferendae, siquidem idem operatur oppositum in opposito, quod propositum in proposito, & in hoc consistit differentia inter hoc caput, & caput superius, quo in illo tantum agitur de appellatione interposita à denegata delatione in casibus vel prohibitis, vel permissis à jure; hic autem è converso, nempe, de appellatione à delatione in casibus prohibitis, vel permissis, pro quo omnino vide plurimas doctrinas, & auctoritates, quas appositius cap. procedenti, quae quidem mirabiliter conducunt praesentis quaestioni resolutioni. Ultimo (& quod hunc articulum declarare & comprobare videtur) facit, quoniam est sententia interlocutoria, per quam finitur iudicis officium, ac iudicatio, ut puta si iudex se incompetentem declaravit aut non esse procedendum ad ulteriora obstantibus exceptio-

ceptionibus, vel quia absolvit partem ab observatione iudicis, vel appellationem esse desertam: his enim casibus, cum per hujusmodi interlocutoriam desinat esse iudex, & finitur ejus iudicatio, nec poterit reassumere, nec amplius sententiam revocare, text. est elegans in c. signifi. antibus, de off. legat. c. iudex cod. tit. lib. 6. l. dicere ff. de arbitris Petrus de Bellapert. in repetitione l. 2. circa med. fol. 115. vers. extra hoc quero menquid iudex, §. si quis in jus vocatus non ierit. B. & ceteri in l. quod iustis ff. de re jud. idem in d. l. dicere. Bal. in l. eleganter, §. si quis post col. penult. ff. de conditione in debis. l. arbi. col. fin. qui satisd. cogan. Et in l. si ut proponit. Et in l. si praes. C. quomodo & quando iudex, Et in l. penult. ff. de p. et. Et in c. nostri col. 1. de electione recen. in Alphabeto, in verbo interlocutoria, Angel. in l. 1. c. sententiam rescind. non poss. Imol. in l. quidam consueban. ff. de re jud. Angel. col. 220. in civitate col. 2. Corlet. in singulari, incipit sententia in 5. Rota decis. 86. l. à pronuntiatione in notis. Autre quest. 184. in decis. Tholo. Henric. Bohi. in c. p. h. l. i. r. col. 2. de off. delegati. Lanfr. in r. r. p. c. quoniam contr. in verb. interlocutoria col. 10. de prob. a. Alexand. consil. 71. videtur col. penult. in 5. vol. 1. Paul. Gastr. consil. 281. in causa ista col. 2. in 1. volum. Salicet in l. post sententiam col. 3. C. de sent. & interloc. Socin. in l. arbitrio col. 1. ff. qui satisd. cog. Domin. in cap. iudex col. 1. de off. deleg. lib. 6. sequitur late Philip. Franc. in c. cum cessante col. 4. in fin. cum duabus seq. vers. secundo limit. de appell. Quod omnino esse intelligendum in iudice delegato, & in arbitrio, non autem in ordinario, qui quidem licet pronuntiaverit se iudicem incompetentem, adhuc poterit revocare, quia ad eum non spectat (solum verbo radicatum a se abdicare jurisdictionem ordinariam, l. legatus ff. de off. praesidis. B. Paul. & communiter Doctores in l. 2. ff. si quis in jus vocatus non ierit, per text. in d. l. si ut proponit l. 1. & in l. si praes. C. quomodo & quando iudex. Rot. decis. 363. in fin. Bal. in d. l. si praes. ubi declarat Salicet. Bar. Paul. & l. ff. in l. quod iustis ff. de re jud. item Paul. in l. iudex cod. tit. Rom. consil. 358. in praesenti. Felin. in d. significatibus, de off. deleg. Philip. Franc. in d. cum cessante col. 6. in prin. vers. sed adverte. Joan. Bapt. in addit. ad Rom. sing. 129. & haec opinio contra Alexandrum (contrarium tenentem) per communem & veriorum tenendam esse, affirmat post longam disputationem Rebuff. in repet. l. quod iustis, n. 108. de re jud. 43 Quod pertinet, quod licet iudex iudicatus possit post inhibitionem facere ea quae tendunt in feliciorum exitum appellationis, iuxta c. tenemur de appell. quod secus est in iudice delegato, qui appellationi detulisset, quia cum per delationem à se omnem jurisdictionem abdicavit, non poterit ulterius in negotio se intromittere ante remissionem. Vetr. in praxi Romanae Curiae lib. 8. cap. 4. n. 7. Franc. in d. cum tenemur col. 4. vers. secundum intellectus. Lancel. de attent. 2. p. c. 20. lim. 4. n. 5. 45 Est itaque de delegato declaratio est intelligenda in delegato, dato principaliter ad aliquam causam, seu appellationem, secus si accessorius datus fuerit, ut puta executor gratiae, quoniam iste etiam pronuntiaret se non executorem, non per hoc finitur sua iudicatio, imò possit interlocutoriam hanc revocare, iuxta text. in c. dilectus el. 3. de preben. Domin. in cap. si super gratia de off. deleg. l. 6. glo. in c. si tolli, de concess. preb. quia ex quo principalis durat gratia per illum accessorium pronuntiationis non potuit auferri jus partis Felin. in cap. qualiter, col. 6. de accus. Salicet. in l. post sententiam, C. de senten. col. 3. vers. quarto de quo iam tertio, Alexan. 47 in l. quod iustis n. 28. Rebuff. ibi n. 107. ubi ex hoc infert, quod si incidat in aliqua causa articulus filiationis, in quo causa matrimonii discutenda sit, & laicus iudex ob hoc causam iudici Ecclesiastico remittat, iuxta capitulum, de ord. iud. poterit iudex laicus illam

interlocutoriam revocare, cum haec pronuntiatione sit super incidenti, non super causa principali. Haec tamen conclusio ut hujusmodi interlocutoria, 48 per quam finitur iudicatio iudicis delegati, non possit revocari, est intelligenda suo motu proprio, at vero quando pars per appellationem ab ea interjectam 49 contradicat, tunc potest reassumendo jurisdictionem revocare sententiam: nam cum sententia per appellationem subsecutam suspendatur, l. causa cognita, Cod. de transact. l. si quis iurandum circa fin. ff. de iur. jur. vel extinguitur. l. 1. ff. ad Turpillia. & fingitur de praesenti non lata: ideo potestas iudicis remanet integra per evocationem prohibitionis, & impedimenti ad revocandum eandem ita tenet Rot. decis. 64. si auditor. Et in decis. 86. si à pronuntiatione. Roman. sing. 129. si iudex, per text. in c. dilectus 3. de preben. Auf. in dec. Capelle Tholo. q. 185. Panorm. in c. pervenit el. 2. d. appellat. c. super eo in prin. de appell. Praepos. & Perus. in d. cum cessant. Corlet. in singulari, incipit sententia in 5. Rebuff. in d. l. quod iustis n. 106. Dec. in d. cum cessante, col. 3. ubi Panorm. col. 3. Imol. col. 4. Philip. Franc. col. 5. in prin. vers. sed adverte. sequi dicit ad propositum, unicum & singularem in iure text. in d. dilectus, Felin. & ceteri in d. c. significantibus. Cui convenit, quod si iudex qui inhibuit, inhibitionem revocaverit, si ab hujusmodi revocationis sententia fuerit appellatio interposita, poterit suam revocationem inhibitionis iterum revocare. tenet Philip. Franc. in d. cum tenemur n. 24. de appell. Lancelot. de attent. 2. p. cap. 10. lim. 2. n. 18. Federic. de Senis consil. 93. per tot. cuius doctrinae reddunt omnes elegans videndum exemplum. Et nota, quod delegatus per hujusmodi appellationis 50 nis delationem non amittit radicatus jurisdictionem, nec penitus expirat, sed dumtaxat ejus actus, & exercitium; habitum tamen, & potentiam retinet, quod probatur, nam si iudex superior recepit injustam, aut frivola appellationem, ad eundem etiam remittit, iuxta cap. cum appel. frivola de appell. lib. 6. quod remissionem facere non potuisset iudici à quo, si non haberet habitu jurisdictionem nisi de novo aliam illi concederet, quod est fallum, quia alia non conceditur, ut dicit notabiliter, & plene Socin. consil. 20. abunde in 4. vol. Rom. consil. 501. ut declarationem, Rebuff. in l. quod iustis n. 83. ad fin. late optimeque post plures alios ab eo citatos, prosequitur Philip. Franc. in c. cum cessante col. 6. vers. secundo adverte, usque ad finem, & cap. cum appel. frivola, de appell. lib. 6. Ex quibus, & illa elici potest in hoc articulo conclusio, ut iudex qui detulit appellationi à jure prohibita minus licite aut aliter non deferendae com à se omnem quoad exercitium datum abdicavit jurisdictionem: non poterit motu seu facto proprio delationem revocando & reassumendo jurisdictionem, ad executionem, & ulteriora procedere, sed dumtaxat mediante contradictione, & appellatione partis appellatae, cui interest non deferri, cui ut iustae, & legitime ab hujusmodi injusta delatione interjecta si non detulerit iudex, vim facere declarabitur, vel proprio tertium genus dandum, nempe, quae reassumendo la jurisdictionem, & reponendo lo hecho non haze fuerza, y no lo baviendo lo haze, &c. Secunda deducitur insuper ex supradictis conclusio, 51 ut cum deficiente contradictione, & appellatione partis appellatae per delationem etiam injustam appellationis, omnem à se iudex abdicaverit jurisdictionem non potest revocando delationem, ad executionem ulterius procedere, nec iterum reassumere jurisdictionem, poterit pars, cujus appellationi est delatum, iterum appellare ab hujusmodi delationis revocatione, 52 scilicet, & reassumendo jurisdictionem, ejusque processu (nempe deficiente contradictione partis appellatae à delatione, ut dictum est,) quia cum hoc casu 53 caret,

careat penitus jurisdictione iudex omnia ab eo gesta...

50 Quibus sic suppositis facilis patet exitus ad ea que...

57 non repeto. Alterum utem quod ibi diximus, ad finem...

58 ut de partium consensu recte possit tam ordinarius...

Nec obstat alterum fundamentum contrarium, quo dicebatur...

59a delatione hac iniusta ex jam dictis. Secus autem, si non appellaret...

60 Minus obstat Menoch. a n. 863. quia nihil in comprobationem adducit...

Et minus obstat dicta Rotæ decisio 58. alias 412. si appellatur in novis...

61 Pro huius articuli perfectione illud est notandum, quod si Vicarius Episcopi...

lit appellati, non potest per Episcopum revocare delationem...

Quid autem sit dicendum, quando appellatur a sen- tentia lata...

Quid autem sit dicendum in duobus iudicibus de- legatis, quorum alter deferat...

quando unus sine altero iuxta clausulam rescripti procedere possit...

Difficultas autem, an alter, qui non detulit, possit 66 solus procedere...

Ad quem iudicem spectet cognitio, an appellatio 67 ni sit deferendum...

Circa inspectionem autem illius, quod ultimo loco 68 nostri capituli apponimus...

de quo fide dignas, solemnesque literas, iustus

iustus a iudice, à quo appellans tenetur exhibere, quemadmodum...

70 Aut vero consiliis, & docuit appellans adesse superiorem, & sic quando iudex...

71 Et hinc est quod licet appellans transferat acta ad superiorem iudicem...

72 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

73 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

74 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

75 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

76 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

77 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

78 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

79 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

80 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

81 Et ad huiusmodi prononciationem, & declarationem sciendam...

aliquem brevem (scilicet trium dierum) terminum diligentiâ...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

Post huiusmodi autem causâ cognitionem sententia interlocutoria...

debitum exigatur, &c. e. de appell. ex cujus text. verbis ibi mox debitum exigatur, &c. clarè apparet sublatam esse, & exclusam appellationem. Istæ namque dictiones (mox, statim, protinus, incontinenti, illico, confestim) sine ulla iudificatione, & sine ulla procrastinatione, & quelibet harum excludit appellationem, quia sunt verba, quæ desiderant celeritatem, Ruginel. in tract. de appell. §. 9. gl. 2. quest. 18. n. 49. per ut. quem sequitur Sigismund. Scaccia de appell. q. 16. limit. n. 59. de quo dixi latè 2. part. cap. 8. à n. 124. cum seqq. si con-
 87 r. eod. tit. ibi, rector provincie animadverterit, res iudicatas exequi curabit, & l. fin. §. illud, ibi & sententiam contra eum latam in suo robore durare, & ad effectum perducit, tamquam si ab initio minime fuerit provocatum, &c. de tempor. appell.
 90 Quæ quidem verba pariter appellationem excludunt, si credimus Ruginello in tractatu de appell. §. 2. glof. 2. n. 2. vers. igitur. Sigism. Scacc. in eodem tractatu de appellat. quest. 16. limit. 1. sub n. 28. & 29. & idem Ruginel. §. 9. glof. 2. n. 4. Contar. in l. unica, in notab. n. 18. cum seqq. usque ad n. 25. C. si de momen. Anguil. conj. 86. de tribus. n. 7. lib. 1. ff. in cons. 187. circa primum n. 23. lib. 2. dum affirmant, quod per hæc verba in dispositione prolata (sententia firma maneat, & executioni inhiatur) vel etiam per hæc altera (sententia fortitatur effectum suum) censeri appellationem sublatam, quoad suspensivum, videndus etiam Joseph. Lud. decij. Perus. 20. consil. 18. & n. 20. & est text. in l. unica C. si de momen. post. de quibus nos latius diximus 2. p. cap. 8. n. 204. cum multis seqq.
 92 Maxime ex dictis videtur sublata appellatio, cum per desertionem sententia transit in rem iudicatam, quæ executionem duntaxat expectat, l. post rem iudicat. ff. de re jud. à qua non appellari iura clamant, l. ab execut. C. quorum appel. non recipi. ab executore, ff. de appell. dicimus infra latè 4. p. maxime cum fingat lex ab initio non fuisse appellatum, text. in cap. dilectus in fin. ibi, cuius sententia transit in rem iudicatam, cum intra decem dies non fuerit legitima provocazione suspensa, de electione, text. in c. quoad consultationem, de sent. & re jud. ubi quod cum post decem dierum spatium in autoritate rei transferit iudicatur, &c. facit etiam text. in d. elem. sicut de appell. probatur etiam in text. eleganti in c. personas 4. in ord. de appell. ibi, ex
 94 tunc iudicio suo super iis quæ in questione vertuntur, sine contradictione aliqua stare, compellas, &c. & quando in aliquo casu à jure removeatur contradictio, appellatio etiam remota censetur, Gonzal. de alternat. glof. 9. in annot. sub n. 218. Decius in d. c. personas, in 4. notab. Lancel. Robert. de attent. 2. p. c. 12. limit. 8. n. 4. & nos supra hac 3. p. c. 11. n. 39. & 2. p. c. 8. à n. 107.
 95 Quod probant Doctores, & ego ex hoc text. qui ponit duos casus diversos. Primo casu dicit: sine contradictione aliqua stare compellas, &c. & in secundo autem dixit ex tunc sententia sue (sicut de alio casu diximus) appellatio remota parere confringas, &c. cum nihil in alio casu de appellationis remotione dixerit, sed de contradictione duntaxat, & tamen se ipsum Pontifex declarat, ut illa verba contradictione remota intelligantur: idemque operentur, quod & appel-

latione remota, cum nulla sit major contradictio quam appellatio, supra dixi n. 33.

Denique probatur hæc pars ex text. in c. cum sit Ro. 96. mana §. de appell. ibi, intra quod si is, qui appellaverit, causam appellationis non fuerit prosequutus, tenebit sententia, si post sententiam appellaverit, & causa sua cecidisse videtur, nec amplius super eodem negotio audietur appellans, &c. nam regulariter verum est quod qui terminum sibi ad aliquid faciendum præfixum la-
 97 bi permittit, censetur renuntiare, & non potest, nec agendo, nec expediendo audiri, tradit Joan. Cephal. consil. 201. n. 4. l. 2. & consil. 202. n. 18. eod. lib. 2. Castia-
 98 dor. dec. 4. in attent. n. 3. de dilatio. Vestr. in prax. Romane Curie lib. 8. cap. 4. n. 21. Annot. ad Regid. n. 108. sed ubi à jure aliqua causa denegatur audientia, appellatio etiam denegata censetur, latissime diximus, & post plurimos probavimus supra 2. p. cap. 8. à prin. usque ad fin. ergo evidenter sequitur in nostro casu, cum super desertione, & causa princeps denegatur audientia, appellatio remota intelligatur.

Uno fundamento voluit hanc nostram opinionem 99 comprobare Amad. Rodrig. in d. c. 1. nempesquod cum hodie ex Concil. Trident. sess. 24. de reform. cap. 20. & concl. 13. c. 1. sit prohibita appellatio ab interlocutoria sententia, nisi ab ea quæ contineat damnum irreparabile, & sic arguit ille, cum sententia super desertione sit interlocutoria, ergo non potest appellari. Sed miror tanti viri non attendentis, quod Trid. in d. locis per-
 100 miserit appellationem ab interlocutoria, vim diffinitivæ habente, prout illa lata super desertione est, ut probant Philip. Fran. in c. ex ratione de appell. Lanfran. in c. quoniam contra n. 114. de probat. & plurimos citavi-
 102 mus suo loco, & quod habeat etiam damnum irreparabile, dubitavit nemo, sicut aliam sententiam diffinitivam post se non expectet, per eujus appellationem possit reparari, & ita defende hanc opinionem nostram ex supra dictis fundamentis, à nobis considerata, quibus speciales rationes excludendæ appellationis hoc consideravimus casu.

Circa materiam autem desertionis, quemadmodum 103 sententia, cuius sit appellatio deserta, executioni sit mandanda, quid ab interlocutoria, & quid à diffinitiva, quid in iudice delegato, quid in ordinario, quid ubi adest impedimentum, & quemadmodum id constare debeat, & quemadmodum desertio debeat apparere, & quid quando est lapsus terminus juris, sive iudicis, & quid si commissio fuit expedita licet non presentata, & de pluribus difficultatibus materiam desertionis spectantibus (quas nos omittimus; quia non pertinet) vide latè & elastim per Lancelot. Robert. de attent. 2. p. cap. 12. ampliat. 1. per totum, & quis iudicium, an superior, an inferior teneatur super desertione cognoscere, & de ea, sive tacite, sive expresse pronuntiare, distinctè & sigillatim, illative varios casus congesti post Lancel. & alios. Scaccia de appell. quest. 11. art. 5. per totum, n. 148. cum pluribus seqq. fol. 141. & an iudi-
 104 ci à quo, an iudici ad quem pertineat, rem iudicatam exequi, & executoriales expedire, vide eundem post alios plures casus distinguentem, in eadem quest. 11. art. 7. per totum, à n. 162. usque ad n. 138.

TRACTATUS DE REGIA PROTECTIONE VI OPPRESSORUM APPELLANTIUM. PARS QUARTA.

Qua continentur capita circa violentias attingentes executoriales executores, & eorum excessus.

*****

CAPUT I.

A præcepto, & expeditione executorialium; quidve in ea potissimum sit servandum: seu etiam ab earum commissione facta executori; an, & quando non deferens appellationi emissa vim commississe dicitur.

SUMMARIUM.

- 1 Auctor non trahat materiam executionis, sed duntaxat appellationis ab ea, nempe quando adest excessus.
- 2 Excessus executionis materia subtilis difficillima, & indigesta est, & utriusque fori tribunalibus frequens.
- 3 Executionis tractatus qui cadere.
- 4 Deus optimus maximus contra Adam statim executoriam sententiam misit.
- 5 Sententia translata in rem iudicatam, vel aliis duobus conformibus mittitur executioni.
- 6 Sententia in rem iudicatam transit ob non emissam appellationem intra terminum, vel ob eam desertam.
- 7 In executione ejus sententia privilegiata, cuius appellatio caret suspensivo effectu, cadere solet excessus, & per consequens appellatio.
- 8 Nihil prodesse sententia & iudicia, si non esset qui ea executioni mandet.
- 9 Appellationi ab expeditione executorialium virtute rei iudicata an sit deferendum. Opinionem affirmativam scilicet, esse deferendum, qui tenuerit, ibid.
- 10 A præcepto de exequendo tam sententiam quam instrumenta quarentiati, esse licitam appellationem, qui affirmant.
- 11 Ab expeditione executorialium & præcepto de exequendo tam rem iudicatam, quam instrumenta, &c. non esse licitam appellationem, ut certior opinio resolvitur.
- 12 Executio rei iudicate & instrumenti quarentiati equiparantur à jure.
- 13 De executione sententia ad executionem instrumenti quarentiati, licitum est arguere.
- 14 Ab executorialium expeditione, & præcepto de exequendo vigore rei iudicate appellationi non esse deferendum, omnium serè concors est sententia.
- 15 Ab expeditione executorialium vigore trium conformium non esse licitam appellationem, citra dubium est.
- 16 Ab executione appellationi emissa iudex non deferens, vim non faciet.

Salgado de Protect. Reg.

- 17 Executorialium expeditio plus non gravat, & ideo non appellatur.
- 18 Executio dicitur de appendicibus.
- 19 Executorialium expeditio est par executionis, & ipsius atque sententia declaratio.
- 20 Pronuntiatio de exequendo dicitur executio, licet non mera.
- 21 Executiva si sit una sententia alterius, si non potest appellari à prima, pariter nec à secunda illius executionis.
- 22 Executorialium expeditio, & decretum de exequendo sit in executione rei iudicate.
- 23 Ab executione non appellatur, quia plus quam sententia non gravat, ita nec ab expeditione executorialium, quia plus quam ipsa executio non gravat.
- 24 Ab interlocutoria de admittendis articulis si non est appellatum, nec poterit postea appellari ab ipsa actuali admissione, & de ratione.
- 25 Executor mandatum implens non est qui gravat, sed mandans.
- 26 A sententia, qua quis non gravatur, non appellat.
- 27 Appellans ab executione rei iudicate præsupponit, antecedentem validam, & negat consequens, scilicet, executionem, & ideo nihil agit.
- 28 Executio inducta est, ut lites consequantur finem, nec immortales reddantur.
- 29 Finem nunquam assequerentur lites, si ab executorialium expeditione daretur appellatio.
- 30 Prohibito uno, prohibetur omne, per quod pervenitur ad illud.
- 31 Ab expeditione executorialium appellatio admittitur, si rationabilem causam habeat expressam.
- 32 Executorialium expeditio ante rem iudicatam, & intra terminum ad appellandum, appellationem suspensivam recipit.
- 33 Sententia de exequendo est executio, & sic non facienda ante rem iudicatam, & intra terminum ad licitè appellandum.
- 34 Executori dato ad exequendam sententiam legitima appellatione suspensam, non est permitenda executio.
- 35 Executorialium expeditio continens novum aliud gravamen ultra rem iudicatam, admittit appellationem suspensivam.
- 36 Executorialium expeditio decreta contra alium in rem iudicata non comprehensum, recipit appellationem.
- 37 & 42. Executorialium expeditio facta parte non citata admittit appellationem.
- 38 Executorialium expeditio, ut per appellationem suspendatur, debet rationabilis causa in scriptis exprimi.
- 39 Executoriales sunt quoddam instrumentum à Notario confectum.

T t confectum